

peněz; jinými slovy, v podstatě své jest poskytnutí takových přídaveků modifikací služební smlouvy co do ciferní výše služného, provedenou zaměstnavatelem na prospěch zaměstnanců pod účinkem objektivních příčin svrchu naznačených. Z tohoto hlediska plyne však jako důsledek, že na takovéto válečné přídavky podle jejich povahy nelze nazírat jinak, než jako na součást služného.

Jsou-li však přídavky válečné svou vlastní podstatou součástí služného, nelze ani okolnost, že již dle svého označení zachovávají jistý ráz přechodnosti, jsouce poskytovány s úmyslem, že pominou, až pominou zvláštní příčiny, jež k nim daly podnět, posuzovati jinak, než jako kolísání výše služného zaměstnanců, jež podmíněno jsouc jednak všeobecnými poměry hospodářskými, jednak utvářením jednotlivých konkrétních poměrů služebních, jest jednou z oněch skutečností, které zákonodárce, upravuje pensijní pojištění, musil a také skutečně vzal v počet.

Řídě se těmito úvahami neshledal nejvyšší správní soud, že by žalovaný úřad vysloviv, že válečný drahotní přídavek S-ové poskytnutý sluší započítati při zařazování do stupnic služného po rozumu § 3 zákona pensijního, byl porušil zákon nebo byl vycházel ze skutkového základu formálně vadného, a byla proto stížnost jako neodůvodněná zamítnuta.

Č. 907.

Úředníci státní: * Zaměstnanci zmínění v § 1 zák. o oficiantech z 18. února 1919 č. 89 sb. z. a n. mají již ze zákona právní nárok na hodnostní pořadí dle 26. února 1919 v té hod. třídě, do které dle trvání služby ve smyslu § 2 zák. jsou zařazeni. Datum a způsob formálního provedení jest bez významu.

(Nález ze dne 25. června 1921 č. 8238.)

Prejudikatura: nál. č. 189 a 273.

Věc: Čeněk P. a Josef N. v Praze (adv. Dr. L. Hammer z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti (zast. min. taj. Drem. Gust. Neudekem — za zúčastněné strany adv. Dr. O. Sommer z Prahy) stran zařazení v hodnostním seznamu na rok 1920.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Není sporno, že vrchní oficianti Otakar Š., Antonín M. a Antonín H., přidělení ministerstvu spravedlnosti, měli dne 26. února 1919, kdy nabyt zákon z 18. února 1919 č. 89 sb. z. a n. účinnosti, každý více než dvacet let služby a že se na ně vztahovalo nařízení vešk. min. ze dne 25. ledna 1914 č. 21 ř. z.

Nesporno jest dále, že Otakar Š. a Antonín M. jmenováni byli dekretem min. sprav. ze 7. dubna 1919 Pres. č. 442 oficiály v ministerstvu spravedlnosti a že jim ve smyslu zákona z 18. února 1919 č. 89 od 1. března 1919 poukázány byly služební požitky dle IX. hodnostní třídy. Tiž byli dekretem z 21. prosince 1919 č. 1625 jmenováni vrchními kancelářskými oficiály se zpětnou platností od 1. září 1919. Antonín H. jmenován byl dekretem z 21. prosince 1919 č. 1626 vrchním kancelářským oficiálem v mini-

sterstvu spravedlnosti. Dekretem z 10. května 1920 č. 947 bylo stanoveno, že tato jmenování mají platnost od 26. února 1919. Rovněž vrchními kancelářskými oficiály v též ministerstvu byli jmenováni stěžovatelé Čeněk P. dekretem ze 7. dubna 1919 č. 442 a Josef N. dekretem z 21. prosince 1919 č. 1625 s účinností od 1. listopadu 1919.

Do listiny hodnostní ke dni 31. prosince 1919 uzavřené zařazení byli H. Antonín, Š. Otakar, M. Antonín, P. Čeněk, N. Josef, při čemž u prvních tří uveden jako rozhodný den 26. února 1919, u Čenka P. pak den 7. dubna 1919 a u Josefa N. den 1. listopadu 1919.

Stížnostem posléze jmenovaných do tohoto zařazení nebylo naříkaným rozhodnutím vyhověno, což stížnostmi na nejvyšší správní soud naříkáno jako nezákonné.

Rozhoduje o těchto stížnostech setrval nejvyšší správní soud na právním názoru, vysloveném a odůvodněném již v nálezu ze dne 17. prosince 1919 č. 6593 (Boh. č. 273), že osoby zmíněné v § 1 zákona z 18. února 1919 č. 89 sb. z. a n. — kancelářští vrchní oficianti, oficianti a oficiantky a kancelářští pomocníci a pomocnice, pokud se na ně vztahuje nař. vešk. min. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. a pokud v době, kdy zákon nabyl účinnosti, mají 7 neb více let služby — byly již zákonem samým dnem účinnosti jeho na roveň postaveni dosavadním kancelářským úředníkům zařazeným do tříd hodnostních, přiznán jim charakter veřejných úředníků státu československého a zařazení do tří nejnižších tříd hodnostních a sice osoby takto kvalifikované sloužící 7—13 let do XI., osoby sloužící 13—20 let do X. a osoby sloužící více než 20 let do IX. třídy hodnostní.

Zákon z 18. února 1919 nemluví dále o pořadí osob těch v té které třídě hodnostní, z toho však nelze souditi, že osoby ty nemají a nenabýly práva na hodnostní postavení dle § 36 a na hodnostní pořadí ve smyslu § 37 služ. pragm. ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z., spíše jde z okolností, že zákon bez výhrady osoby uvedené staví na roveň dosavadním kancelářským úředníkům zařazeným do hodnostních tříd a je zařazuje do hodnostních tříd XI. až IX., že zařazení to státi se musí dle předpisů pro dosavadní kancelářské úředníky platících, tedy dle §§ 36 a 37 služ. pragm.

Dle toho, co shora uvedeno, nabyli Antonín H., Otakar Š. a Antonín M. hodnosti IX. třídy dnem 26. února 1919, oba stěžovatelé však teprve později (7. dubna a 1. listopadu 1919), služba jejich v IX. třídě hodnostní byla tudíž delší, než služba stěžovatelů v této třídě, pročez jest v souhlasu se zákonem (§ 37 služ. pragm.), když také v seznamu hodnostním před stěžovateli byli zařazení.

Důsledku tomu nevádí nabytá práva stěžovatelů, neboť dle §§ 36 a 37 služ. pragm. nabývá definitivně ustanovený úředník práva na hodnostní postavení, které odpovídá jeho poslednímu postupu jmenováním do dotyčné hodnostní třídy nebo propůjčením charakteru jejího; pouhé nabytí služebních požitků některé třídy hodnostní časovým postupem na hodnosti ničeho nemění, zejména nečiní takto nabytý plat IX. třídy z úředníka X. třídy úředníka IX. třídy hodnostní.

Stěžovatelé nenabyli tedy práv na pořadí v IX. třídě hodn. dříve než svým jmenováním do této třídy. Okolnost, že Otakar Šulc a Antonín M. byli 7. dubna 1919 jmenováni oficiály, Čeněk P. pak vrchním oficiálem, rovněž nemá významu, když, jak provedeno, oba jmenování i Antonín H.

již dle samého zákona nabyli dnem 26. února 1919 hodnosti vrchních oficiálů a uvedená jmenování jejich, jak dekret z 10. května 1920 č. 947 implicity doznává, byla jen formelním provedením této zákonné dispozice.

Stížnosti jeví se proto bezdůvodnými, pročez musely býti zamítnuty.

Č. 908.

Vojenské záležitosti: * Do zamítnutí žádosti za přiznání charakteru legionáře dle zák. ze dne 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. přísluší žadateli stížnost na nejv. správ. soud. Předpoklady dle § 2 cit. zák. a čl. 5—6 prov. nař. ze 4. března 1920 č. 151 sb. z. a n. musí prokázati žadatel.

(Nález ze dne 25. června 1921 č. 8239.)

Věc: František S. v Praze (adv. Dr. K. Teršip z Říčan) proti ministerstvu národní obrany (zast. min. konc. Jar. Handlem) o přiznání charakteru legionáře.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Ministerstvo národní obrany, likvidační úřad zahraničních vojsk kanceláře československých legií nevyhovělo rozhodnutím z — žádosti stěžovatelově za přiznání charakteru legionáře, protože není prokázáno, že stěžovatel nemohl se ani v roce 1917 přimknouti k řadám československého vojska na Rusi, zatím co ostatním členům organizace se to podařilo; potvrzení prof. M. o přihlášce shledáno nedostačujícím, protože prof. M. v r. 1917 nebyl v evropském Rusku, potvrzení postrádá data, kdy se přihlášení stalo, on nemohl též věděti, že skutečně stěžovateli nebylo možno nastoupiti službu v československém vojsku na Rusi.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Zákonem z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. o propůjčování míst legionářům byly pro legionáře stanoveny určité výhody. V § 2, odst. 1 a 2 stanoveno, kdo jest legionářem, v odst. 4, že potvrzení o tom vydává kancelář Československých legií při ministerstvu národní obrany.

Legionářem jest dle § 2 cit. zák. každý dobrovolník československé legionářské (revoluční — zahraniční) armády, který byl do ní zařazen na základě přihlášky učiněné příslušnému orgánu nebo zástupci československé Národní Rady v Paříži nebo některé z jejích odboček nejdéle do 28. října 1918 a to úplně dobrovolně bez jakéhokoli nátlaku nebo nařízení československé Národní Rady nebo jiného československého revolučního orgánu, veřejnou mocí nadaného, a v den převratu, t. j. 28. října 1918 skutečně v ní službu podle svého služebního přidělení konal — nebo který hodnověrně prokáže, že z důvodů, na jeho moci a vůli nezávislých, nemohl v uvedený den v místě příslušného zařazujícího a přidělujícího vojenského orgánu k zařazení býti přítomen, — nebo který byl z ní řádně propuštěn. V odst. 2 § 2 uvedeno, co rozuměti Československou legionářskou armádou, v odst. 3 pak uznání za legionáře také Čechoslováci rakouského, uherského neb německého státního občanství, kteří za války dobrovolně vstoupili do některé ze spojeneckých a spřátelených pravidel-